

[Christmas Møller.]

Jeg vil gerne takke det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen for det Tilsagn, det ærede Medlem gav om at give dette Forslag en velvillig Behandling. Jeg forstaaer det ærede Medlems Udtalelser saaledes, at det ærede Medlem og hans Parti ikke paa nogen Maade stiller sig principielt afvisende over for at ville gaa ind i en Forhandling om dette Spørgsmaal.

Jeg vidste paa Forhaand, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen vilde give Forslaget en velvillig Behandling i den Forstand, at han anerkendte Initiativet. Naturligvis maatte det ærede Medlem have en Række Indvendinger at gøre mod Forslaget, men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at nogle af de Indvendinger, det ærede Medlem har rettet mod Forslaget, er vi naturligvis villige til at forhandle med ham og andre om i Udvalget, og nogle har jeg allerede svaret paa.

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der kan anvises Virksomheder, hvor der gives endnu bedre Vilkaar end efter Forslaget, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at der ganske utvivlsomt ogsaa som Følge af de ændrede økonomiske Vilkaar, hvorunder der arbejdes, er opvokset, saaledes som det ærede Medlem sagde, et Slægtled af yngre Ledere af større Virksomheder, der har stor Forstaaelse af de her omtalte Forhold. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret med Hensyn til alle Virksomheder, men dette er det mig ikke muligt at komme ind paa.

Jeg skal i Anledning af, at det ærede Medlems Udtalelse om, at han savnede praktiske Organisationsformer for Funktionærer — det ærede Medlem tænkte vel sagtens paa Organisationer inden for de meget store Virksomheder —, sige, at jeg tror ikke, det er et Spørgsmaal, som det bliver særlig let at behandle i en Lovgivning som denne, det har jeg ogsaa udtalt tidligere; men jeg benægter ikke, at drøftes maa dette Spørgsmaal, ligesom Spørgsmaalet om Forhandlingsret vel sagtens maa undersøges ganske anderledes nøje, før man kan blive klar over, hvorvidt den er til Stede eller ikke. I mangfoldige Tilfælde er den jo utvivlsomt til Stede.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Pensionsordning, som kan følge den paagældende Funktionær, skal jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende ser med stor Sympati paa noget saadant. Hvis det er den Indstilling, det ærede Medlem havde, der er den raadende, tror jeg, at det vil være muligt at komme til et Resultat. Jeg havde nu mere et

Indtryk af, at man fra det ærede Medlems politiske allierede, det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen og Socialministeren, efter gammel Skik vilde forsøge sig i en Overbudspolitik paa en Række Omraader, fordi de mener, dette er nødvendigt. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen ligesom jeg mener, dette vilde være skadeligt for en forstandig Udvikling i Løsningen af det Spørgsmaal, som vi har tilladt os at stille Forslag om.

Svend E. Johansen: Det kan vel næppe overraske nogen i denne store Forsamling, at jeg principielt holder paa, at Statens Lovgivningsomraade bør begrænses stærkest muligt, og at man fremfor alt bør undgaa; at det udvides, saaledes som det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa. Jeg maa principielt mene, at det er et Omraade, der er Lovgivningsmagten uvedkommende, at det angaar Forhold, som Rigsdagen ikke har Kompetence til at blande sig i. Dette Forslag til Lov om individuelle Arbejdsaftaler er jo netop et Forsøg paa at faa nyt Land ind under Statens Omraade, saaledes at man kan lovgive om Ting, der ikke vedkommer en. Jeg skal ikke fortabe mig i en dybtgaaende Analyse af selve Lovforslagets Indhold. Det drejer sig bl. a. om Opsigelsesfrister; her synes jeg, det var interessant, at Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, gjorde opmærksom paa, at lange Opsigelsesfrister ikke altid er af det gode. Dette er et lille Fingerpeg om, at det er Forhold, man ikke kan lovgive om, men at man maa overlade til Funktionæren og den paagældende Arbejdsgiver at komme til Rette om en individuel Aftale.

Endvidere fastslaar Lovforslaget visse Feriebestemmelser, og endelig behandler det det omstridte Spørgsmaal om de 2 × 4 Ugers lovligt Forfald i Tilfælde af en kvindelig Funktionærs Barnefødsel, vel at mærke kun for gifte Kvinder. Jeg maa sige, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne efter min Mening ikke fremførte overbevisende Argumenter for, at kun gifte Kvinder skal have denne Beskyttelse. Lad være, at den paagældende Arbejdsgiver, naar han ansætter en kvindelig Funktionær, kun regner med eventuelle Friperioder som Følge af Fødsel, naar det er gifte Kvinder, han ansætter. Ud fra en almindelig fornuftig Betragtning og Vurdering af Menneskelivet i Almindelighed kan det sikkert ikke være ham ubekendt, at der i Aarenes Løb her i Landet er født adskillige Børn af